

Arrest

nr. 75 410 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 13 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 16 september 2010 geactualiseerd. Op 24 december 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen "ononderbroken verblijf" en "duurzame lokale verankering" konden enkel leiden tot een regularisatie obv het punt 2.8 A van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009. Echter, betrokkene voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009. De aanvraag 9 bis werd ingediend op 13.09.2010, dus niet tijdens de vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 15.02.2002 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij, hier vele vrienden en kennissen zou hebben, verschillende duurzame relaties zou hebben opgebouwd, graag zou willen werken, goed Nederlands zou spreken, zich zou hebben aangepast aan onze levenswijze en heel veel moeite zou doen, verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een medisch attest van Dr. Verrycken en een inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal RG 1 dd. 02.09.2020, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. De elementen tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.02.1980.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor persoonlijke vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan de betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor persoonlijke vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.06.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 4 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 13 januari werd afgeleverd in uitvoering van de eerste bestreden beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, tegen de weigeringsbeslissing, dat luidt als volgt:

“schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 13.09.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd niet artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet". In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk

maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Zij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om zijn aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ontvankelijkheid te motiveren verwijst dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009. Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte.

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden". Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de Instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen. Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen. Dat enkele de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dat door dit in de instructie te doet een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat doordat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is een miskennis van het begrip " buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin. De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de

vreemdelingenwet van toepassing is. Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is. Immers verzoeker verblijft sinds 2002 in België dus nu meer dan acht jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf. Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen. Men erkent dit ook in de beslissing. DVZ stelt dat dit niet verantwoordt waarom de aanvraag in België is ingediend. Dat hij zich net zoals zovelen in België bevindt in afwachting van lopende procedures en conform zijn duurzame verankering de aanvraag heeft ingediend. Andere in gelijkaardige omstandigheden kregen wel degelijk een regularisatie. Zij kregen wel een ontvankelijke beslissing zelfs gegronde beslissing. Dat gelijke gevallen gelijk dienen behandeld te worden en het kennelijk onredelijk is om in het ene geval de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren en in het andere geval onontvankelijk. Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en eveneens een schending van het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd. Dat DVZ op dit vlak dia ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructie van 19 juli 2009.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Ingevolge het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State zijn de instructies van 19 juli 2009 vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van de verzoekende partij over de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is niet dienstig aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook geoordeeld heeft dat *“Het feit dat betrokkene sinds 15.02.2002 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, op een positieve manier zou willen deelnemen aan ome maatschappij, hier vele vrienden en kennissen zou hebben, verschillende duurzame relaties zou hebben opgebouwd, graag zou willen werken, goed Nederlands zou spreken, zich zou hebben aangepast aan onze levenswijze en heel veel moeite zou doen, verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een medisch attest van Dr. Verrycken en een inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal RG 1 dd. 02.09.3020, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. De elementen tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.02.1980.”* Deze zinsnede wijst er op dat de verwerende partij ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft toegepast. De verzoekende partij heeft geen kritiek op voornoemd motief en toont dus niet aan dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist volgend motief niet: *“Het feit dat betrokkene sinds 15.02.2002 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, op een positieve manier zou willen deelnemen aan ome maatschappij, hier vele vrienden en kennissen zou hebben, verschillende duurzame relaties zou hebben opgebouwd, graag zou willen werken, goed Nederlands zou spreken, zich zou hebben aangepast aan onze levenswijze en heel veel moeite zou doen, verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een medisch attest van Dr. Verrycken en een inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal RG 1 dd. 02.09.3020, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend. De elementen tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.02.1980.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze heeft besloten dat de aanvraag onontvankelijk is. De bestreden beslissing schendt geen door verzoeker opgeworpen wetsbepaling of beginsel.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan, tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat luid als volgt:

“DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL. Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling is van de vorige beslissingen in dit dossier genomen. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatie-aanvraag dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het

K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkenen kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker een bevel dient te krijgen om het grondgebied te verlaten omdat hij illegaal op Belgisch grondgebied verblijft. Zowel in de beslissing waarmee de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, als in het bevel om het grondgebied te verlaten zelf wordt zeer duidelijk aangegeven waarom hij het land moet verlaten. Er wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2002, dat door verzoeker genegeerd werd. Hij verkoos toen illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven. Bovendien wordt vastgesteld dat hij heden nog steeds illegaal in het land is.

Verzoeker toont niet aan dat de beslissing onjuist zou zijn. Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat hij illegaal in het land is. Uit geen enkele wetsbepaling blijkt bovendien dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te verwijzen naar de hoofdbeslissing die aanleiding heeft gegeven tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft immers nooit gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2002. Verzoeker maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC